

När tadlets tungor henne dömma
Och skändarn ler åt sitt försåt:
Då drickom, Bröder! för att glömma
Den rörande förfördas gråt.

5.
Om drufwans milda kraft ej kändes,
Hwad blefwe dödlighetens lott?
Ty hwart den wises öga wändes,
Hwad ser det? Videlser och brott.
Djup är den suck förförda tömma,
Widt är förtrycktas klagan spord:
Upp Bröder! drickom för att glömma
Wår hela sorgeliga jord.

Säljas uti Huset N:o 21 wid Stortorget,
höret af Swartmangatan. Ordnt skyltstap wid
porten.

Stockholm, Elmén och Granberg, 1822.

Länge wandrade mitt trötta hjerta,
Sökte sig bland tusende en vän,
Kom bedraget, läradt utaf smärta,
Lika tomt och sorgset hem igen.

2.
Stackars hjerta! sade jag, du söker
Nå! förgåfwes denna sällsamhet;
Och din ömma längtan blott förörker
Mina känslors olycksalighet.

3.
Du war likwål skapadt just för wänner,
Öppet, känslofullt, och swett och godt;
Du, wid andras plågor, plågor känner,
Suckar, dömmar ej wid andras brott.

4.
Ofta, ofta känner jag dig blöda,
Då jag nödens usla söner ser;
Ofta bödd du mina tårar flöda,
Då jag inte kunde gifwa mer.

5.
Ofta af din förbön ömt betagen
Gjorde jag ett offer för en vän,
Såg hans tårar, trodde, blef bedragen,
Trodde åter, och bedrogs igen.

6.

Ofta spåndt af en romantisk willa.
Slår du rasande wid Tilmars bröst,
Åter lugnar du och klappar stilla
Wid en älskad moders hulda röst. —

7.

Och när mensklighetens qwal mig sårar
Melankoliskt lycklig, någon gång,
Ger du lust åt känslans ömma tårar,
Stämmer lutan till en mjeltsjuk sång.

8.

Och med alla dessa fel och dygder
Har du dock en enda wän ej fått,
Är då wänskap flydd från dessa bygder?
Är då ömhet worden till ett brott?

9.

Jag begär ej rikedom och lycka,
Med min ringa lott förnöjd jag är,
Blott en wän att till mitt hjerta trycka:
Det är all den sällhet jag begär.

10.

Trötta hjerta! ut och wandra åter,
Sök dig ibland tusende en wän!
Men jag känner werlden, och förlåter
Om du kommer lika tomt igen.

När till en blygd för våra seder,
Förtjensten trånar i behof;
När den förnåma utan heder
Ödr haf och jord till sina rof;
När nödens tysta tårar strömma,
Wid stöj från sälla dårars höjd
Då drickom, Bröder! för att glömma,
Den wises qwal och dårens fröjd.

2.

När den förtårde bonden plagar,
Wid foten af det stolta slott,
Der plundrarn, fet af goda dagar,
Beler hans plagan och hans lott;
När trotsig af att alldrig ömma,
Han stöflar bland en nödsåld hop:
Då drickom, Bröder! för att glömma
Wad rikdoms stöj och nödens rop.

3.

När en ostylldig makas hjerta
Misstännes af en nedrig man;
När ingen ömhet ingen smärta
Försonar hennes dars tyrann;
När hon i tysthet nödgas gömma
Sin Sorg i sina suckars tal:
Då drickom, Bröder! för att glömma
Förtryckets wäld och dygdens qwal.

4.

När till förakt af tusen eder,
En flicka, ung och öm och stön,
Förråds till hjerta och till heder
Af någon nibing bland vårt kön;